

În muzeu

George Coșbuc

Iar ulciorul mi-a vorbit,
Vrând, se vede, să mă mustre:
În colibele lacustre,
Stând pe scaunul cioplit

De-un druid, eu fui podoaba
Tribului întreg; și-mi fu
Drag pe-atunci. O vezi și tu:
Eu și cu Dalvine roaba,

Fost-am de-un etrusc isteț
Peste lac în luntre-aduse.
El sub lavițe-avea puse
Multe altele de preț,

Cari pe-acele vremi senine
Artă și minuni erau!
Astăzi hârburi poate stau,
Bietele, pe-un raft cu mine!

Și din toate și-a ales
Capul cetelor ilire
Un ulcior să nu te mire
Că suspin așa de des

Un ulcior, și-o roabă, biata!
Văd trecând pe-aici femei,
Și-mi evoc mândrețea ei,
Și-n etern slăvi-voi fata

Cea de-acum opt mii de ani!
Poate, albele ei oase,
Din nămolul apei scoase,
Poți și tu cu doi-trei bani

Să le vezi aici, străine,
Ori altunde-n vrun muzeu.
Am pierit, și ea și eu,
Când din văile vecine

Au venit arcașii goi,
Mulți și tari, zvârlind tăciunii.
Au scăpat pe luntre unii

Dintre-ai noștri, cei vreo doi,

Însă cei mai mulți pieriră.
Și de-atunci, pe fund de lac
Și-astăzi părți din mine zac.
Iar pe câte le găsiră

Le-au adus aici, punând
Ciob la ciob ca să mă-nchege.
Ah, dar ce pot înțelege
Câți îi văd pe-aici trecând?

Văd și ei o oală spartă
Dintr-un lut sărac și prost:
Eu, ce-ntr-alte vremi am fost
Ultima putință-n artă.

Și desenul meu! Ușor
C-un cărbune de pe vatră
Mult mai bine-l fac pe-o piatră
Azi copiii-n jocul lor!

Tu ai sufletul mai larg,
Scapă-mă! Ce chin ai stinge,
Dacă-n lături m-ai împinge
Ca să cad și să mă sparg!

Cât m-a înduioșat ulciorul!
Și-aș fi vrut să-i fiu pe plac,
Însă ce puteam să fac?
Să mă vază păzitorul,

Iar a doua zi, fatal,
Să m-arate prin ziare:
Un nebun, pe cât se pare,
În muzeu, și-un criminal!

Și-am întors fără speranță
Ochii și-ncepui s-admir
Cum stăteau pe raft în șir
Acele de siguranță.